

Queridos diocesanos:

Mucha gente tiende a buscar en otras personas un modelo a imitar. Por su forma de vida, por su profesión, por sus éxitos abundan los famosos que son muy admirados. En todas las edades de la vida se puede dar esa admiración y ese intento de imitación. Niños, adolescentes y jóvenes contemplan cómo sus ídolos deportivos hablan, visten o sonríen para, a continuación, actuar como ellos. Adultos hay que, siguiendo mil programas televisivos, aprenden a comportarse como esos mismos tertulianos interesados en el dinero y en los insultos a los demás. Otros, con una sana envidia, admiran a quienes acumulan fortunas y dan lecciones de su comportamiento ante el poder y las finanzas. Algunos otros, por el contrario, se sienten atraídos por los que manifiestan sabiduría, experiencia profesional y dedicación a causas nobles que benefician a la sociedad. Todos a la búsqueda de un llamado “referente” que les ayude a vivir con más entusiasmo su existencia.

Recordad que el domingo pasado os comentaba que el concepto austeridad está muy presente en nuestro entorno. Nos hablan o nos exigen austeridad en todos los órdenes. Muchas familias quedan sorprendidas porque ya no pueden ser más austeras; les falta lo mínimo para vivir con dignidad. Desde luego no es lo mismo elegir la austeridad como norma de conducta motivada por una exigencia religiosa que aceptar la carencia de lo básico o la privación de los alimentos los hijos. En este sentido hoy propongo para todos los lectores unos modelos de actuación de unas personas concretas; especialmente me refiero para todos aquellos que, con la radical libertad que Dios nos regala, queremos seguir a Jesucristo y ayudar consecuentemente a nuestros semejantes.

En este segundo domingo de Adviento los católicos escuchamos en la Palabra de Dios que proclamamos en las celebraciones de la Eucaristía el proceder de dos personas dignas de admiración y de imitación: Juan el Bautista y, sobre todo, María de Nazaret, la Madre de Jesús. Sobre todo por la calidad de sus vidas y, en especial, por su manifiesta austeridad.

De Juan el Bautista se dice que “llevaba un vestido de piel de camello, con una correa de cuero a la cintura, y se alimentaba de saltamontes y miel silvestres” (san Mateo), a esto san Marcos añade “Detrás de mí viene el que es más fuerte que yo y no merezco agacharme para desatarle la correa de sus sandalias” y san Lucas se centra en la misión a él encomendada, “preparad el camino del Señor”. Son frases de los tres evangelistas que definen al precursor y que, en años sucesivos, la Iglesia lo pone a nuestra escucha. Siendo él tan admirado por las multitudes que le seguían, no les proponía una vida muelle sino la conversión al Cristo que ya llega y que predica la auténtica fraternidad y un modo de vida que prima a la persona por encima del dinero, del poder o del placer.

De María se habla poco en los evangelios. Ella también es muy parca en el hablar, “he aquí la esclava del Señor”, la ayuda a su prima Isabel, el canto del Magníficat (alabanza a Dios), “haced lo que Él os diga”. Podemos decir que emplea la austeridad en las palabras pero es muy rica en los actos y en las actitudes: acepta la voluntad de Dios, da a luz en un pesebre, sin morada huye a Egipto como una emigrante: se lamenta y recrimina ante la pérdida del Hijo en el templo, acompaña en silencio la predicación de Jesús y sufre lo indecible al pie de la cruz ante la muerte.

Son dos perfiles que impactan por su sencillez, por su humildad, por no ansiar alimentos u objetos, por no aspirar al poder sobre los otros... La austeridad de ambos puede ser una denuncia para nosotros en estos tiempos tan dados al consumo o al rechazo de la voluntad de Dios por carecer de lo necesario. Son dos modelos para que los imiten los cristianos. Y los creyentes, que los conocemos en demasía, los proponemos para todos los ciudadanos de hoy.

Con mi afecto y bendición.

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

MODELS A IMITAR

4. dic. 2022

Estimats diocesans:

Molta gent sol buscar en altres persones un model a imitar. Actualment, per la seva forma de vida, per la seva professió, pels seus èxits abunden els famosos que són molt admirats. Aquesta admiració i aquest intent d'imitació es pot donar en totes les edats de la vida. Nens, adolescents i joves contempen com els seus ídols esportius parlen, vesteixen o somriuen i, tot seguit, volen actuar com ells. Hi ha adults que, seguint mil programes televisius, aprenen a comportar-se com aquests tertulians interessats en els diners i en els insults. N'hi ha d'altres que, amb enveja, admiren els qui acumulen fortunes i alligonen sobre el seu comportament davant del poder i les finances. Per contra, n'hi ha d'altres que se senten atrets pels que manifesten saviesa, experiència professional i dedicació a causes nobles que beneficien la societat. Tots van a la recerca d'un anomenat "referent" que els ajudi a viure amb més entusiasme la seva existència.

El diumenge passat us comentava que el concepte d'austeritat està molt present en el nostre entorn. Ens en parlen o ens l'exigeixen arreu, en tots els ordres. Moltes famílies se'n sorprenen perquè ja no poden ser més austeres: els falta el mínim per viure amb dignitat. Per descomptat, no és el mateix triar l'austeritat com a norma de conducta motivada per una exigència religiosa que acceptar la manca del bàsic o la privació dels aliments dels fills. En aquest sentit, avui proposo a tots els lectors uns models d'actuació d'unes persones concretes, especialment a tots aquells que, amb la radical llibertat que Déu ens regala, volem seguir Jesucrist i ajudar, consegüentment, el proïsme.

En aquest segon diumenge d'Advent els catòlics escoltem en la Paraula de Déu que proclamem en les celebracions de l'Eucaristia la conducta de dues persones dignes d'admiració i d'imitació: Joan, el Baptista i, sobretot, Maria de Natzaret, la Mare de Jesús. Els admirem per la qualitat de les seves vides i, especialment, per la seva radical austeritat.

De Joan Baptista, Sant Mateu diu que "duia un vestit de pèl de camell i portava una pell a la cintura; el seu aliment eren llagostes i mel boscana". Sant Marc hi afegeix: "Després de mi ve el qui és més fort que jo, i jo no soc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li les corretges de les sandàlies". I sant Lluc se centra en la missió encomanada a ell, "prepareu el camí del Senyor". Són frases dels tres evangelistes que defineixen el precursor i que, en anys successius, l'Església les proposa a la nostra escolta. Tot i que era molt admirat per les multituds que el seguien, no els ofereix una vida còmoda sinó la conversió al Crist que ja arriba i que predica l'autèntica fraternitat i una manera de vida que preval la persona per sobre dels diners, del poder o del plaer.

De Maria, se'n parla poc als evangelis. Ella també és molt mesurada en el parlar: tenim l'"heus aquí l'esclava del Senyor", l'ajuda a la seva cosina Isabel, el cant de lloança a Déu del Magníficat, el "feu el que Ell us digui"... Podem dir que empra l'austeritat en les paraules però és molt rica en els actes i en les actituds: accepta la voluntat de Déu, dona a llum en un pessebre, fuig a Egipte, sense tenir on anar, com una emigrant, es lamenta i recrimina davant la pèrdua del Fill en el temple, acompanya en silenci la predicació de Jesús i sofreix fora mida per Ell al peu de la creu davant la seva mort.

Són dos perfils que impacten per la seva senzillesa, per la seva humilitat, per no anhelar aliments o objectes, per no aspirar al poder sobre els altres... L'austeritat de tots dos pot ser una interpel·lació per a nosaltres en aquests temps tan inclinats al consum o al rebuig de la voluntat de Déu per falta del necessari. Són dos models a imitar per toos els cristians. I els creients, que els coneixem bé, els proposem a tots els ciutadans d'avui dia.

Amb el meu afecte i benedicció.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida